

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **SYMINT a. s.**, IČO 26288435
sídlem Masarykovo náměstí 167, 766 01 Valašské Klobouky
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. 7689-5/2020-900000-312,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. 5164/2020-640000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žalobce shledal vinným ze

spáchání dvou přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“) a podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon o loteriích“). Oba přestupky měly být spáchány nejméně dne 8. 11. 2017 v provozovně Herna bar Chopper na adrese Leoše Janáčka 852, 763 26 Luhačovice. Prvního z přestupků (uvedeného v bodu I. prvostupňového rozhodnutí) se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách provozoval technickou hru prostřednictvím technického zařízení v. č. AVG71219818 bez platného povolení. Druhého z přestupků (uvedeného v bodu II. prvostupňového rozhodnutí) se měl dopustit tím, že a) neoznámil písemně povolujícímu orgánu ukončení provozování hracího přístroje v. č. AVG71219818 spolu se zasláním ukončovacího protokolu, b) při kontrole dne 8. 11. 2017 se na kontrolované provozovně nenacházela žádná z osob odpovědných za dodržování zákazu účasti na sázkách na výherních hracích přístrojích osobám mladším 18 let, ani osoba pověřená odpovědnou osobou. Za uvedené přestupky uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč, povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou 1 000 Kč a trest propadnutí věci (technického zařízení v. č. AVG71219818 spolu s 1 klíčem a hotovostí 100 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, na základě něhož žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, č. j. 7689-5/2020-900000-312 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změnil prvostupňové rozhodnutí upřesněním skutku ve výroku II. písm. a) prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení, respektive snížení udělené pokuty. Namítá, že vydání dodatku ke kontrolnímu protokolu, který přinesl nové kontrolní zjištění, bylo chybným procesním postupem. Bylo navíc povinností správního orgánu poučit účastníka řízení v dodatku o možnosti podat proti kontrolním zjištěním námitky. Pokud kontrolní orgán námitkám nevyhověl, měl věc předložit nadřízenému správnímu orgánu. Pokud jde o jednání pod body I. a II. písm. a) prvostupňového rozhodnutí, v provozovně došlo k nouzové výměně osoby provozní, která omylem dne 8. 11. 2017 zapojila hrací přístroj do elektrické sítě. Odvoz přístroje již byl sjednán, ale vozidlo muselo do servisu. Nedošlo k provozování výherního hracího přístroje, neboť nebyl užit ke hře. Závažnost jednání snižuje to, že ke kontrole došlo jen několik dní po uplynutí doby platnosti povolení. Pokud jde o jednání pod bodem II písm. b) prvostupňového rozhodnutí, žalobce neměl povinnost, aby pověřené osoby byly celou dobu přítomny v provozovně. Paní H. byla proškolená a dohled fakticky plnila. Ke své ekonomické situaci žalobce dodal, že již není držitelem základního povolení, v období roku 2018 byly ukončeny ekonomické činnosti a v roce 2019 již neměl žádné další aktivity.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodatkem ke kontrolnímu protokolu došlo k překvalifikování protiprávního jednání a skutková zjištění zůstala nezměněna. Namítaným procesním postupem nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech. Paní H. nebyla osobou odpovědnou a faktické plnění povinností odpovědné osoby zákonodárce nepovažoval za dostatečné. Pověření pro

paní H. nebylo oznámeno orgánům státního dozoru, a zachovalo si proto soukromoprávní povahu. Technické zařízení bylo mezi ostatními a tvrzení žalobce o tom, že čekalo na odvoz a paní H. jej nedopatřením zapojila, se jeví jako krajně účelové. Majetkové poměry nelze vyhodnocovat na základě jedné účetní závěrky a ani případná hospodářská ztráta není důvodem pro uložení sankce v nižší míře. Uložená pokuta nemůže být likvidační a je velice nízká vzhledem k horní hranici možné sankce. S ohledem na zásadu *reformatio in peius* nemohl žalovaný změnit výrok o pokutě v neprospěch žalobce.

4. Žalobce posléze v replice shrnul některé argumenty uplatněné v žalobě, na což žalovaný v duplice reagoval odkazem na příslušné strany napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Krajský soud předestírá, že žalobce v žalobě prakticky pouze opakuje námitky již uplatněné ve správním řízení, s nimiž se žalovaný velmi podrobně a precizně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný své závěry podpořil také četnými odkazy na zcela přílehavou judikaturu a žalobce nepřináší žádné nové argumenty, které by mohly snižovat přesvědčivost a přílehavost těchto judikatorních závěrů. Za této situace je výsledek tohoto soudního přezkumu do značné míry předurčen.
7. Žalobce předně namítá chybný procesní postup spočívající v tom, že podle jeho názoru došlo vydáním dodatku ke kontrolnímu protokolu k učinění nového kontrolního zjištění, k čemuž dodatek neslouží. Kromě toho v něm měl být žalobce opět poučen o možnosti podat námitky, a pokud celní úřad námitkám nevyhověl, měl věc předložit nadřízenému orgánu.
8. K uvedeným námitkám soud musí nejprve poznamenat, že se netýkají přímo řízení o přestupku, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Kontrolní postup a přestupkové řízení jsou totiž dva na sobě relativně nezávislé postupy. Kontrolní zjištění například samy o sobě nemohou předjímat výsledek přestupkového řízení a kontrolní protokol není nutně jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Řízení o přestupku lze zahájit i ukončit bez ohledu na to, zda již byla kontrola ukončena. Probíhající kontrola totiž například nemá vliv na běh lhůt pro uložení pokuty za přestupek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115, č. 2748/2013 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Proto vady kontrolního postupu nelze bez dalšího považovat za vady přestupkového řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost přestupkového rozhodnutí. Tyto vady mohou mít vliv toliko na jeden z podkladů přestupkového řízení – kontrolní protokol, respektive skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, které jsou v

kontrolním protokolu zaznamenány. Ke zpochybnění rozhodnutí o přestupku tudíž nepostačuje pouze poukázat na nezákonné kroky kontrolních orgánů, ale je třeba zdůvodnit, jak konkrétně se tyto kroky promítly do samotného přestupkového řízení, tj. jaký vliv měly na podklady rozhodnutí o přestupku, což ovšem žalobce nečiní.

9. Kromě toho soud souhlasí se žalovaným, že při vydávání dodatku ke kontrolnímu protokolu postupoval celní úřad v souladu se zákonem. Předně platí, že § 21 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., zákona o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) umožňuje opravu nesprávností v protokolu o kontrole formou dodatku v širším rozsahu než § 18 odst. 5 správního řádu, který míří pouze na opravu zřejmých nesprávností. Tuto skutečnost potvrzuje důvodová práva ke kontrolnímu řádu (dostupná na www.psp.cz) i rozhodovací činnost zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 17. 10. 2019, č. j. 62 A 151/2017-41). Jelikož žalovaný svou argumentaci založil právě na citacích důvodové zprávy a uvedeného rozsudku a žalobce na tyto argumenty nijak nereaguje, nepovažuje soud za účelné opět tyto zdroje podrobněji citovat a odkazuje v podrobnostech na napadené rozhodnutí.
10. Oprava provedená dodatkem v daném případě spočívala v odlišném právním hodnocení některých dílčích skutečností, které byly zaznamenány v protokolu o kontrole. V protokolu o kontrole totiž celní úřad vyhodnotil, že žalobce porušil zákon tím, že při kontrole předložené pověření své zaměstnankyně mimo jiné ke kontrole dodržování zákazu hry osob mladších 18 let řádně neoznámil povolujícímu orgánu. Samotné skutkové zjištění pak dodatkem protokolu o kontrole nijak nezměnil, pouze nově konstatoval, že toto jednání bylo v rozporu se zákonem proto, že v konečném důsledku v provozovně nebyla přítomná osoba, která by byla řádně pověřena kontrolou dodržování zákazu hry osob mladších 18 let. Žádné nové skutkové zjištění tedy učiněno nebylo. Soud proto souhlasí se žalovaným, že oprava provedená dodatkem k protokolu plně odpovídala zákonnému zmocnění v § 21 odst. 1 kontrolního řádu, neboť se jednalo o opravu nesprávnosti, na kterou toto ustanovení pamatuje. V takovém případě ani nebyl důvod pro to, aby byla žalobci poskytována nová lhůta pro podání námitek.
11. Je vhodné dodat, že k uvedené opravě celní úřad ani nemusel vůbec přistupovat a k odlišnému právnímu vyhodnocení mohlo dojít až v průběhu přestupkového řízení. Jak již soud uvedl, výsledek kontroly nijak nepředjímá výsledek řízení přestupkového, proto mohl přestupkový orgán právně hodnotit zjištěné skutečnosti jinak než orgán kontrolní nebo dokonce mohl dojít na základě dokazování k jiným skutkovým zjištěním. Jelikož ke změně právní kvalifikace mohlo dojít kdykoliv v průběhu přestupkového řízení, není zřejmé, jak by mohl být žalobce zkrácen na svých právech tím, že mu byla tato změna oznámena ještě před zahájením přestupkového řízení. V každém případě však postup při vydávání dodatku odpovídal zákonu, přičemž nepředstavoval nová kontrolní zjištění, ve vztahu k nimž by snad měl být žalobce opětovně poučován o možnosti podat námitek.
12. Dalšími námitkami žalobce zpochybňuje, že by spáchal přestupek tím, že by provozoval technické hry bez platného povolení a neoznámil ukončení provozování hracího přístroje.
13. Podle § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách se zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.
14. Provozování hazardní hry pak definuje § 5 zákona o hazardních hrách jako vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního,

finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.

15. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.
16. Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích (který se použije na základě přechodného ustanovení § 136 odst. 3 zákona o hazardních hrách) pokutu do výše 150 000 Kč uloží obec právnické osobě, která v jejím správním obvodu provozuje loterii, tombolu nebo výherní hrací přístroj bez povolení, které by byla oprávněna tato obec vydat, nebo je provozuje v rozporu s tímto zákonem, herním plánem nebo s podmínkami, které jí byly v povolení uloženy.
17. Podle bodu 5 výroku III. rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice ze dne 23. 12. 2016, č. j. MULU 21413/2016/22 (dále jen „povolení k provozování“) je provozovatel povinen písemně oznámit povolujícímu orgánu termín zahájení provozování VHP, a to nejpozději den před jeho zahájením, a termín ukončení provozování VHP, a to nejpozději den před jeho ukončením. Souběžně s tímto oznámením je provozovatel povinen v zájmu zajištění řádného provozování zaslat povolujícímu orgánu zahajovací protokol s uvedením počátečních stavů elektromechanických a elektronických nenulovatelných počítadel a ukončovací protokol s uvedením konečných stavů elektromechanických a elektronických nenulovatelných počítadel.
18. Ze shora citovaných ustanovení zákona o hazardních hrách a zákona o loteriích je patrné, že odpovědnost za posuzované přestupky je odpovědností objektivní (obecná úprava odpovědnosti za přestupek přitom nevyžaduje v případě přestupků právnických osob zavinění, jako je tomu v případě odpovědnosti fyzických osob dle § 15 zákona 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Ke spáchání přestupku tedy není potřeba zavinění, a není tudíž rozhodné, že k zapojení hracího zařízení v posuzované věci došlo podle žalobce omylem. Kromě toho však soud vysvětlení situace ze strany žalobce (tj. tvrzení o zapojení hracího přístroje do elektriny omylem a neočekávaném odložení jeho již zařízeného odvozu) považuje za zjevně účelové. Žalobce totiž neprovedl ani základní formální úkony nasvědčující ukončení provozování technického zařízení, tj. nese-psal protokol s náležitostmi vyžadovanými povolením k provozování a neinformoval o ukončení provozování technického zařízení příslušný orgán. Pouze na okraj soud poznamenává, že i kdyby skutečně žalobce plánoval technické zařízení odvézt a porouchalo se náhle sjednané auto, nezbavovalo by jej to odpovědnosti za předmětný přestupek, neboť dopravu mohl zajistit jinak.
19. Předmětné technické zařízení bylo zapojeno do elektriny, bylo provozuschopné, nacházelo se mezi ostatními technickými zařízeními, bylo v provozovně dostupné každému zákazníkovi a neneslo označení, že by bylo mimo provoz. Za této situace je nutno hodnotit jednání žalobce (jemuž je plně přičitatelné také jednání obsluhy) za provozování hazardní hry dle § 5 zákona o hazardních hrách. Přinejmenším se totiž jedná o činnost organizačního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu ve smyslu citovaného ustanovení. Skutečnost, že kontrolori na místě nezastihli žádnou osobu, která by na místě využila technické zařízení ke hře, je irrelevantní. Využití technického zařízení konkrétní osobou totiž není definičním znakem provozování hazardní hry dle citovaného ustanovení.

20. Skutečnost, že kontrola byla provedena několik dní po uplynutí doby, na kterou bylo povoleno provozování předmětného technického zařízení, nemůže zbavovat žalobce odpovědnosti za žádný jím spáchaných přestupků. Hovoří-li žalobce v této souvislosti o snížení závažnosti jeho jednání, pak není zcela zřejmé, co by měl z takového tvrzení soud dovodit. Případná menší závažnost konkrétního přestupkového jednání není okolností vylučující protiprávnost. Pokud pak jde o hodnocení závažnosti přestupku při stanovení výše pokuty, pak je nutno zdůraznit, že v daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 0,05 % horní hranice zákonné sazby. Celní úřad tedy zjevně hodnotil posuzované jednání velmi mírně. Delší doba páčání přestupku by jistě mohla vést k uložení vyšší pokuty. Jen stěží by však mohlo spáchání daného přestupku 8 dní po uplynutí platnosti povolení k provozování snižovat závažnost natolik, že by to odůvodňovalo uložení pokuty ještě nižší.
21. Soud neshledal důvodnými ani námitky směřující proti závěru o spáchání jednání uvedeného pod bodem II. písm. b) prvostupňového rozhodnutí.
22. Podle § 1 odst. 8 zákona o loteriích účastníkem loterie nebo jiné podobné hry (dále jen „sázející“) může být jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně. Osobám mladším 18 let je účast na loteriích a jiných podobných hrách zakázána. Provozovatel loterií a jiných podobných her musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. K tomuto účelu je oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.
23. Podle § 17 odst. 9 věty druhé a třetí zákona o loteriích v herně musí být po celou dobu provozu zajištěn dozor. Do herny je zákaz vstupu osobám mladším 18 let.
24. Podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o loteriích povolení k provozování výherního hracího přístroje obsahuje zejména jméno osoby (osob), která odpovídá za zákaz hry osob mladších 18 let v místě schváleném pro stálé umístění výherního hracího přístroje. V případě herny tato osoba (osoby) odpovídá za zákaz vstupu osob mladších 18 let do herny.
25. V souladu s posledně citovaným ustanovením pak povolení k provozování v bodu 2. výroku III. stanovilo seznam osob odpovědných za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let v předmětné provozovně. M. H., která byla v provozovně v době kontroly, však mezi těmito osobami uvedena nebyla.
26. Argumentace žalobce, že vyjmenované osoby jsou pouze povinny zajistit zamezení účasti na hře osobám mladším 18 let, nikoliv osobně se v provozovně zdržovat, byla vyvrácena již rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, 6 As 59/2014-28, na který odkazoval i žalovaný. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „zákon o loteriích stanoví, že povolení k provozování VHP dle § 19 obsahuje podmínky takového provozování a provozovatel je povinen jednat v souladu s nimi, což vyplývá m. j. z § 47 téhož zákona, jenž umožňuje orgánu vykonávajícímu státní dozor kdykoliv se přesvědčit, zda loterie nebo jiné podobné hry jsou provozovány za podmínek určených v povolení, a uložit za jejich porušení pokutu dle § 48 odst. 1 písm. a). Pokud by tento dohled nad zákazem hry osobám mladším osmnácti let mohl být vykonáván jinou osobou, než jaká je uvedena v povolení o provozování VHP, postačila by povinnost dohledu stanovená obecně. Zákonodárce nicméně zjevně přikládá zákaz hry osobám mladším osmnácti let zvláštní váhu a vyjadřuje ji také tím, že vyžaduje, aby osoby za dodržování tohoto zákazu odpovědné byly výslovně označeny v povolení o provozování VHP a aby byly po celou dobu provozu přítomné. Pokud provozovatel chce, aby

tento dozor vykonávala osoba jiná, má možnost požádat o zapsání takové osoby do povolení. Stěžovatel tedy nezajistil splnění podmínek uložených mu povolením provozování VHP a pokuta mu byla uložena v souladu se zákonem.“

27. Ani údajné proškolení M. H., ani její pověření (neoznámené příslušnému správnímu orgánu) tedy nelze považovat za splnění povinnosti stanovené v bodu 2. výroku III. povolení k provozování. Je nutno souhlasit se žalovaným v tom, že předložené pověření může mít pouze soukromoprávní účinky a nemá žádný vliv na obsah a plnění veřejnoprávních povinností žalobce stanovených v § 1 odst. 8, § 17 odst. 9 a § 19 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, respektive v bodu 2. výroku III. povolení k provozování.
28. V závěru žaloby (uvozeném slovy „*Pokud jde o hospodářskou a ekonomickou situaci žalobce* [...]“) žalobce popisuje svou ekonomickou situaci a ukončení provozování výherních hracích přístrojů. V dané části však neuplatňuje žádnou žalobní námitku, netvrdí žádné pochybení žalovaného, ani neuvádí, co by měl soud z uplatněných tvrzení vyvozovat. Soud se pouze může domnívat, že daná pasáž souvisí s částí závěrečného návrhu, v níž se žalobce domáhá snížení udělené pokuty. Soud proto tuto část žaloby nehodnotil jako žalobní bod, nýbrž jako argumentaci na podporu návrhu na moderaci uložené pokuty. I zde však platí, že žalobce opět neuvádí nic nového, s čím by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žalovaný tvrzené skutečnosti podrobně hodnotil na stranách 10 a 11 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s jeho hodnocením ztotožňuje. Horní hranice pokuty činila 50 000 000 Kč, takže uložená pokuta ve výši 25 000 Kč je při samotné spodní hranici zákonné sazby. Je nutno souhlasit i se závěrem žalovaného, že na základě jediné účetní závěrky nelze komplexně vyhodnotit majetkové poměry žalobce. Žalovaný tak na základě žalobcem tvrzených a doložených skutečností rozhodně nemohl dovodit nepřiměřenost uložené pokuty, která činila pouze 0,05% z horní hranice zákonné sazby. Zcela přílehavě žalovaný také poukázal na to, že při přistoupení na argumentaci žalobce by *ad absurdum* pachatelé se zápornými zisky měli automatickou imunitu vůči pokutám. Také tuto úvahu žalovaný podpořil odkazem na judikaturu, na což žalobce v žalobě opět nijak nereaguje. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný při hodnocení přiměřenosti pokuty postupoval plně v souladu se zákonem a uloženou pokutu nelze považovat za nepřiměřenou. Soud proto nepřistoupil ke snížení uložené pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

IV. Shrnutí a náklady řízení

29. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. února 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu